

hun havde været det længe. Den kvalmende Taage, som Uvisheden havde lagt om hendes Bevidsthed, var i Færd med at svinde. Havde hun blot kunnet frigøre sig for Forestillingen om, at hun rejste Døden imøde, vilde hun have følt sig næsten lykkelig.

Men Dødsanelserne havde nu engang bemægtiget sig hendes Fantasi. Som en hidsende Feber jog de hende hvert Øjeblik Kuldegysninger gennem Sjælen. Derfor var det ogsaa, hun ikke vilde betro sig til sin Moder. Hun vilde ikke, at ogsaa denne skulde ængstes; og det var hendes Haab, at hun ved sin Livlighed skulde kunne betage hende enhver Mistanke.

Baade Faderen og Moderen lod da ogsaa temmelig rolige. Derimod var Ivan aldeles sønderknust. Han, der ellers talte om tyve Ting mellem hver Mundfuld, sagde under hele Maaltidet ikke et Ord.

Efter Bordet gik han ind i Biblioteksværelset til Faderen, der allerede sad derinde og skrev.

„Forstyrrer jeg?“

„Nej, du kommer just tilpas. Jeg vilde netop have sendt Bud efter dig. — Har du noget paa Hjerte?“

„Det samme maaske som du. Jeg har faaet et Brev fra Sidenius — nogle Linjer blot, — i Anledning af hans og dit pekuniære Mellemværende. Han beder mig om at sige dig, at det naturligtvis er hans Hensigt at tilbagebetale dig Pengene. Han ønsker blot lidt Henstand.“

Hertil svarede Philip Salomon ingenting. Han kunde ikke faa sig til at tage Pers Navn i Munden.

„Det var noget andet, jeg vilde dig,“ sagde han og tog den Skrivelse, han netop havde udfærdiget. „Gør mig den Tjeneste at tage til Byen straks med detteher. Og sørg for at faa det trykt saa hurtigt som muligt. Som du vil se, er det en Meddelelse til vor Omgangskres, — du kan paa Vejen selv regne ud, hvormange Eksemplarer vi har Brug for. Men de maa være færdige saa betids, at de kan omsendes senest imorgen med Aftenposten.“